

ACOMPANYAR EL QUI SOFREIX

El patiment forma part de la pròpia condició humana i ens acompanya durant tota la nostra vida. Són moltes les causes que el produeixen, però és especialment rellevant tot el que envolta la malaltia i la mort, la nostra i la dels nostres éssers volguts. Com ens recorda el Catecisme de l'Església Catòlica, «la malaltia i el patiment s'han comptat sempre entre els problemes més greus de la vida humana. En la malaltia, l'home experimenta la seva impotència, els seus límits i la seva finitud. Tota malaltia pot fer-nos entreveure la mort. La malaltia pot conduir a l'angoixa, al replegament sobre si mateix, de vegades fins i tot a la desesperació i a la rebel·lió contra Déu. L'acompanyament a la persona que pateix requereix una motivació profunda que ens faci sortir de nosaltres mateixos per anar en busca del qui està sumit en el sofriment. Les altes motivacions i imperatius humans d'altruisme, solidaritat i generositat són molt nobles i dignes de lloança, senyal de la bondat divina en el cor de tot home de bona voluntat. Però aquestes actituds per si mateixes no poden arribar al fons del problema del sofriment, ja que són incapaces de donar sentit al misteri de la malaltia,

«Cadascun de nosaltres estem cridats a acompanyar els qui sofreixen»

de la injustícia i de la mort. Jesús es va enfrontar al problema de la malaltia reiteradament. En el seu recórrer els camins d'Israel, es trobà en nombroses ocasions amb tota mena de malalts, de persones que patien, que eren a les portes de la mort. Jesús no roman impassible davant la malaltia, el patiment i la mort. Jesús mostrarà que el malalt, el qui sofreix, és a les mans de Déu, d'un Déu que cuida els homes i que porta un missatge de salvació en la malaltia.

Així doncs, l'acompanyament, segons el model que ens ensenya el mateix Crist, té com a principi i fonament l'amor. Aquell amor que nosaltres rebem de Déu i que li

Participants en el pelegrinatge del 2019 al santuari de la Mare de Déu de Lourdes

retornem com a amor per Ell i pel proïsme. Acompanyar qui passa per la vall del sofriment, quan aquest es prolonga molt en el temps, quan no hi ha perspectives humanes de millora sinó d'empitjorament, quan els nostres malalts es van agreujant i no hi ha perspectives de curació, quan veiem els nostres éssers volguts que cada vegada són més dependents i quan s'està davant el misteri de la mort... és una tasca heroica que només pot ser realitzada des de la força de l'amor diví.

Tots coneixem persones que estan donant la seva vida cuidant els seus familiars dependents durant molts anys; acompanyant malalts greus, incurables o mentals; visitant assíduament i amb gran paciència, esforç i dedicació tants malalts, ancians i dependents que viuen en solitud. També els hem d'acompanyar.

Cadascun de nosaltres, en la mesura de les nostres possibilitats, estem cridats a acompanyar els qui sofreixen, a semblança de Crist. Són múltiples les oportunitats que se'ns ofereixen, però cal que obrim els ulls i que vegem, com Crist, el patiment de tants germans nostres que moltes vegades roman ocult. Demanem al Senyor que ens faci dòcils a les seves indicacions i que amb la seva gràcia siguem forts i puguem acompanyar els nostres germans que pateixen. Déu mateix ens envia en el seu nom, perquè siguem portadors d'aquell Amor, que és Déu mateix.

✠ FRANCESC PARDO I ARTIGAS,
bisbe de Girona

Primera Lectura

Lectura del llibre d'Isaïes, 6, 1-2a.3-8

L'any que morí el rei Ozies vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plec del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria». Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que soc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers». Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat». Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?». Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi».

Segona Lectura

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint, 15, 1-11

Germans, us recordo la bona nova que us vaig anunciar i que vosaltres acollíreu; fins ara us hi manteniu fermes i per ella obteniu la salvació. No crec pas que us convertíssiu en va a la fe. Per tant, si encara ho reteniu, recordeu amb quines paraules us vaig anunciar la bona nova. Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. Perquè jo soc el més petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, perquè vaig perseguir l'Església de Déu. Però per gràcia de Déu soc el que soc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa. Al contrari, he treballat més que tots, no jo, sinó la gràcia de Déu que ha treballat amb mi. Però, què hi fa? Tant si soc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.

L'EVANGELI

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc, 5, 1-11

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar». Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes». Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador». Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes». Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

La Paraula de Déu

Lluc ens parla de la importància cabdal de l'anunci de la bona nova: Jesús, model de tots nosaltres, és el primer pescador d'homes, i Pere n'és el successor. L'Església dels primers cristians fa un reconeixement honorífic a la vocació del seu pastor inicial –aquí pescador!– i, amb el prodigi de la pesca que curulla les xarxes, ens presenta una metàfora preciosa: malgrat que no sabem on és Jesús quan fan la calada –es troba present i absent alhora–, els pescadors aconsegueixen el seu objectiu. Així doncs, el text lucà ens vol fer veure que la predicació de la Paraula de Déu és efectiva en tot moment, en temps de Jesús i en les nostres dies. I aquesta Paraula transmet un missatge que es remunta a Déu mateix, tal com ja anunciaren els antics profetes, com llegim en la vocació d'Isaïes.

Joaquim Malé i Ribera

SALM 137

R. Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.

Us enalteixo amb el cor, Senyor, us vull cantar a la presència dels àngels. Em prostemo davant del santuari.

Enalteixo el vostre nom perquè estimeu i sou fidel.

Sempre que us invocava, m'heu escoltat, heu enfortit la meva ànima.

En sentir el que vós heu promès, tots els reis de la terra us lloaran i celebraran que vós obreu així: «Que n'és de gran, la glòria del Senyor».

La vostra drete em salva. Que el Senyor continuï afavorint-me. El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.

Aclariment davant de la publicació del llistat d'immatriculacions per part de la Conferència Episcopal Espanyola

Davant de la confusió que va generar la publicació, el dilluns 24 de gener, de l'«Informe sobre béns immatriculats per l'article 206 de la Llei hipotecària de 1998 a 2015» per part de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), el Bisbat de Girona va emetre un comunicat amb els següents aclariments:

1. El febrer de 2021, el govern espanyol va fer arribar un llistat de béns immatriculats per l'Església a la Conferència Episcopal Espanyola en el marc de la Llei hipotecària de 1998 a 2015, i en el context dels treballs de la comissió creada entre el govern i l'Església catòlica per a l'estudi d'aquest assumpte.
2. Un cop verificada la relació de béns, la Conferència Episcopal Espanyola va fer públic, el dilluns 24 de gener, un llistat amb les incidències que s'han detectat arreu de l'Estat, i que, per tant, no haurien de formar part d'aquest llistat.
3. És per això que volem remarcar que no es tracta, doncs, d'un llistat de béns a retornar per part de l'Església, tal com ha aparegut en diversos mitjans de comunicació, sinó d'un llistat amb les incidències i errors en la relació original del govern espanyol.
4. En el cas concret de la Diòcesi de Girona, hi figuren un total d'11 béns, que es troben classificats dins de tres categories diferents: comunitats religioses, immatriculacions prèvies a la Llei hipotecària i altres titularitats. Volem deixar clar, doncs, que es tracta, tal com ja s'ha assenyalat en el punt 3, no de béns que s'hagin de retornar a un altre propietari, sinó concretament de béns que no han estat immatriculats en el marc de la Llei esmentada, o bé que no han estat mai de titularitat del Bisbat, o bé que ja s'han venut o donat. Cal afegir, també, que s'hi inclou un bé que mai no ha existit. Tot això s'especifica en l'Informe de la CEE.
5. A continuació adjuntem el llistat d'errors que s'esmenten en l'Informe i que pertanyen a l'àmbit territorial de la Diòcesi de Girona:

Corresponents a ordes religiosos (dues finques)

- Col·legi de les Germanes Dominiques de l'Anunciata d'Arenys de Mar – dues finques

Immatriculacions d'abans del 1998 (tres finques)

- Rectoria de Sant Medir. Sant Gregori (1967)
- Rectoria de Vilavenut. Fontcoberta (1972. Venuda el 2017)
- Rectoria de Palol de Revardit (1966)

No són propietat del Bisbat de Girona (sis finques)

- Sant Joan de Mollet. Església parroquial de Sant Martí – És un error de la llista original. No existeix.
- Llorà. Dues finques (una parcel·la i un terreny). Cessió de la propietat a l'Ajuntament de Sant Martí de Llémena per un Pla d'Urbanització (2018)
- Madremanya. Casa del Campaner. Cessió de la propietat a l'Ajuntament (2021)
- Begudà. Santuari de la Mare de Déu de Mont-ros. Cessió de la propietat a l'Ajuntament de Sant Joan les Fonts (2015)
- Cervià de Ter. Capella de Sant Roc. Esmena de la doble immatriculació amb un particular (2018)

EL MIRADOR DEL SÍNODE

Franciscans seglars al Sínode

L'Església acaba d'emprendre un nou camí d'Emmaús. Alguna cosa es mou quan el Papa convoca tots els batejats del món per participar del sínode que ha de definir «el camí que Déu espera de l'Església del tercer mil·lenni». Sí, l'Església ha emprès un nou Emmaús. Recordem que va ser quan els dos deixebles van posar-se a caminar junts que Jesús s'hi va unir, i és d'aquesta mateixa manera que l'Església tota sencera també s'ha posat en marxa encomanant-se a l'Esperit Sant per, igual que Cleofàs i el seu company, obrir els ulls i reconèixer que «realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó! (Lc 24, 34)».

«De què parlem entre vosaltres tot caminant? (Lc 24, 17)», va preguntar Jesús als dos deixebles. I ells van explicar-li la seva experiència discipular. «Quines experiències tinc d'aquest caminar junts a la meva comunitat?», ens pregunta el sínode. En essència, som allà mateix. On els deixebles es trobaven rumiant sobre què havia passat amb Jesús, que ja no era al sepulcre, i què havien de fer a partir d'ara, l'Església sinodal es pregunta quin camí hem fet i com hem de seguir endavant amb la missió.

Hi ha esperança encara, i en aquest nou camí d'Emmaús que implica tots els batejats van apareixent grups sinodals com els germans de l'Orde Franciscà Seglar d'Arenys de Mar, els grups de catequesi del convent dels caputxins, el grup de Diàleg i Pregària, el de pa de sant Antoni i un grup de terciaris allunyats que participaran del camí sinodal. Pensem que després de la por i la confusió de la resurrecció va venir la Pentecosta. Som fills d'allò.

Martí Santiago

Membre de la comissió diocesana per al Sínode 2021-2023

